

Љиљана Златковић- Живот посвећен деци и образовању

Љиљана Златковић завршила је основну школу у Бору, где је њен отац био запослен. Након завршетка основне школе, преселила се у Пирот и уписала Учитељску школу. После четири године, њени родитељи одлучили су да се трајно преселе у Пирот, па је цела породица наставила живот у овом граду.

Већ током школовања, Љиљана је била међу најбољим ученицима и увек је имала подршку како града, тако и својих наставника у

остваривању бољих резултата. Током школовања у Учитељској школи упознала је свог супруга Љубомира Златковића, који је био професор. Супруг јој је пружао подршку у свим областима живота.

По завршетку Учитељске школе, предложена је за рад у Пироту, али због примедби је упућена у село Купац, где је радила као наставник предмета руски језик, српскохрватски језик, певање и физичко васпитање. Период који је провела у Крупцу оставио је велики траг у њеном животу, а Љиљана је уживала велико поштовање и

родитеља и ученика.

Након рада у Купцу, премештена је и почела да ради као наставник физичког васпитања у Пиротској гимназији. Касније је радила и као учитељица у некадашњој школи „Павле Крстић“ у Тијабари. У то време, развила је жељу за даљим усавршавањем и уписала Вишу педагошку школу у Нишу, где је ванредно студирала руски језик.

Након завршетка школе, запослила се као учитељица у ОШ „8. септембар“, а по реализацији пројекта руског језика постала је наставник овог предмета. Током рада, Љиљана је ванредно уписала и завршила Филолошки факултет. У том периоду изабрана је и за директора ОШ „8. септембар“.

По завршетку рада у школи, укључила се у друштвено-политички живот и изабрана је за представника Општинске конференције Социјалистичког савеза. Њен супруг је тада био председник општине, те су заједно активно радили на изградњи дечијих установа и вртића, укључујући и путујући вртић који је прикупљао децу из села и пружао им

образовање и негу попут сталног вртића.

Као наставник, Љиља је обезбедила средства за доградњу школе, изградњу продуженог боравка за децу чији су родитељи радили, као и централне ђачке кухиње. Радила је и у друштвено-политичким организацијама, где је реализовала пројекте од друштвеног значаја. Тада је изграђена и централна ђачка кухиња у дворишту данашње ОШ „Душан Радовић“, која је служила свим ученицима града. Била је и дугогодишњи председник Друштва пријатеља деце.

У пензионерским данима, Љиљана је са задовољством уживала у породици, посветивши се деци и унуцима. Њена енергија, посвећеност и топлина и даље су била присутна у животима најмлађих, чинећи да и овај период њеног живота буде испуњен радошћу и љубављу.

